

ZVON

www.zvon.info

červen/june

2016

časopis krajanské rodiny v New Yorku

Trapistický klášter - Nový Dvůr ČR

Kresťanská spiritualita a mníšske hnutie

Reformovaní benediktíni kamalduli, cisterciáni a trapisti

MV

Dnes si predstavíme tri rehole, ktoré vznikli z benediktínov a žijú podľa regule sv. Benedikta. V dnešnej dobe by sme síce asi ťažko medzi nimi a benediktínmi hľadali väčšie rozdiely, no k ich vzniku viedli rôzne historické okolnosti a keďže sú riadne schválené Cirkvou tak to bolo najmä pôsobenie Ducha Svätého, ktoré sa neobmedzuje len na jednu konkrétnu spiritualitu.

Na to aby sme pochopili prečo bola vôbec potrebná reforma mníšskeho života na Západe sa musíme v krátkosti pozrieť do dejín Európy. Po páde Rímskej ríše koncom 5. storočia až do 10. storočia Európa zažívala ťažké obdobie poznačené príchodom nových národov a tým spôsobeným chaosom, vojnami, neustálymi zmenami autorít ale aj postupným pokresťančovaním týchto národov, vrátane nás Slovanov. V 10. Storočí sa takmer v celej Európe začala situácia stabilizovať a začali vznikať pevné štátne útvary - kresťanské kráľovstvá. Benediktínske kláštory boli rozšírené po Európe darilo sa im aj po finančnej stránke a to najmä vďaka usilovnej práci mníchov – manuálnej aj intelektuálnej. Mnohé kláštory fungovali veľmi efektívne, produkovali tovary a služby a poctivo sa venovali školstvu, vede a výskumu. Ako príklad môžeme uviesť slávne opátstvo v Cluny, ktoré sa stalo koncom prvého tisícročia intelektuálnym centrom celej Európy. Situácia vo viacerých kláštoroch však nebola bezproblémová – miestna šľachta si často nárokovala kontrolu nad kláštorom a dosadzovala svojich ľudí za opátov. Rozmach kláštorov tiež čiastočne priťahoval ľudí, ktorí mali aj zisťné dôvody.

V roku 1012 založil sv. Romuald na vrchu Campo di Maldulo neďaleko Florencie rád kamaldulov. Kamalduli žijú v komunitách ale asketickým a pustovníckym spôsobom života. Žijú každý sám vo svojej cele – domčeku, ale stretávajú sa na liturgické slávenia a stolovanie (podobne ako kartuziáni o ktorých si povieme neskôr).

Ďalším zo skupiny je rád cisterciánov, ktorý bol založený sv. Róbertom z Molesme v roku 1098. Podstata cisterciánskeho života je v prísnom nasledovaní regule sv. Benedikta a živote v jednoduchosti. Najvýznamnejšou osobnosťou rádu bol sv. Bernard z Clairvaux, ktorý má aj titul učiteľ Cirkvi, veľký učenec a skvelý manažér, ktorý sa výrazne zaslúžil o rozšírenie cisterciánov. pokračování na straně 4. ➡

PROCHÁZKA PO FOREST HILLS GARDENS, zvláště teď na jaře, povznese ducha každého návštěvníka, který se může kochat krásou rozkvetlých stromů a keřů před domy ve stylu TUDOR. Kostel Panny Marie Královny Mučedníků ve Forest Hills je na druhé straně železniční dráhy, která vede na Long Island a odděluje zahrady od města. Kostel je obklopený rušným Queens Boulevardem na jedné straně a na druhé straně ulicí Austin s tucty obchodů a restaurací. Vyjdu-li z fary a udělám několik kroků přes železniční nadjezd, octnu se jakoby v jiném světě - Forest Hills Gardens.

Obrovité staleté stromy se pomalu zalistňují a zakrývají pohled na štítové domy. Nejvíce jsou vidět všudypřítomné azalky a pomalu odkvétající japonské třešně. Je úterý ráno a většina domů je prázdná, dospělí jsou v práci a děti ve škole. Jenom zahradnické firmy hrčí kolem domů svými sekačkami a dalšími stroji, aby upravily jarní zahrady. Jak úžasnou přírodu nám daroval Bůh. Jak krásně se dá příroda skloubit s domem. Děkuji Bohu za dnešní den a v duchu myslím na lidi, kteří nemají čas se zastavit a musí pracovat a vydělávat na živobytí. Kolik životních osudů se odehrává za zdmi těchto domů. Kolik lásky, problémů, nedorozumění, usmíření, konfliktů... Děkuji Ti Bože za dnešní úžasný slunný den.

Večer jsem se pohádal s člověkem, kterého si nesmírně vážím. Nálada celého krásného dne je ta tam. Ještě štěstí, že zítra je nový den s nabídkou odpuštění a usmíření. Bože, děkuji Ti, že Tě poznávám.

*Přeji Vám hezký čas strávený s časopisem ZVON
Fr. Antonín.*

Posledným z trojice je rád trapistov, ktorí sa oficiálne nazýva *řád cisterciánov prísnej observancie*, čo zároveň napovedá aj jeho pôvod. Vznikol v roku 1644 (oficiálne odčlenený od cisterciánov až v roku 1892) z podobných príčin ako samotný cisterciáni – zo snahy o obnovu autentického rehoľného života. Trapisti rozprávajú len keď je to nevyhnutné (tak ako to aj odporúča regula sv. Benedikta) a sú vegetariáni. Takisto sa preslávili výrobou piva, ktoré je varené v obmedzenom množstve podľa možností mníchov a je považované za absolútnu špičku medzi pivami.

Na záver by som možno odporučil vyskúšať niektorý z kláštorňých produktov – či už slávne trapistické pivo, alebo aj iné – dajú sa často kúpiť aj na internete a podporíte tým mníchov, ktorí sa modlia aj za nás všetkých. A tiež si takto budete môcť pochutiť na výrobkoch z kvalitných a poctivých surovín a hlavne vyrobených s láskou.

700 let od narození Karla IV. Otce vlasti

Korunovace v Římě

Zbožnost a pokora s pompou a světskými radovánkami se mísila ve velkolepém ceremoniálu, kterým se nechal český král Karel IV. v Římě korunovat na římského císaře. Vytoužené koruny dosáhl se souhlasem papeže a bez zbytečného krveprolití, jen díky diplomatickému umu. V Římě stvrdil mimořádné postavení Českého království v rámci říše, uzavřel první etapu svého panování a notně posílil svůj věhlas. Na téměř devítileté cestě za titulem císaře musel český vladař překonat mnohé politické i vojenské překážky. Na počátku stála jeho korunovace římskoněmeckým králem roku 1346 po smrti římského krále Ludvíka Bavorsa. A na konci dramatická "římská jízda", kterou oficiálně zahájil na

svatého Václava roku 1354. Korunovační slavnost se měla odehrát o Velikonocích v době velkých křesťanských svátků. Před brány Říma dorazil na Zelený čtvrtek 2. dubna 1355. Podle přísah složených roku 1346 zde však svůj průvod zastavil: směl pobýt v Římě jen jeden den, den korunovace. V přestrojení za poutníka vstoupil do Říma a celý Velký pátek a Bílou sobotu strávil v římských bazilikách. Před úsvitem na Boží hod velikonoční 5. dubna 1355, v den korunovace, se vrátil ke svému vojsku. Odtud pak tradiční cestou římských císařů branou Porta Collina vjel s veškerou nádherou, oděn do purpurového korunovačního pláště, spolu s královnou Annou do "věčného města". Dle líčení kronikáře Beneše Krabice z Veitmile již před město vyšli Karlovi vstříc "Římané a převeliké množství jeho lidu ze všech končin světa. Všichni seděli na vojenských koních, ve zbrani a s přilbami... připraveni jako do boje". Průvod, v němž jela mnohá hrabata, rytíři a preláti, postupoval ulicemi Říma až ke svatopetrské bazilice. Zde sesedl Karel z koně, polibkem a objetím se s ním přivítal kardinál pověřený korunovací, ostijský biskup Pierre de Colombiers, jemuž jako zástupci papeže předal obvyklý dar zlata. Pak vstoupil do baziliky, kde před hrobem svatého Petra padl na tvář a diakon nad ním pronesl litanie. V bazilice se k průvodu připojila též královna Anna. Za zvuku pronášených modliteb přistoupili k oltáři svatého Mořice, kde kardinál de Colombiers pomazal krále na pravé paži a mezi lopatkami. Začala korunovační mše. Během ní přistoupil Karel k hlavnímu oltáři a kardinál mu vložil na hlavu biskupskou mitru, na ni císařskou korunu, a předal mu žezlo a zlaté jablko. Pak sňal z oltáře meč a předal ho korunovanému císaři, který se tak měl stát rytířem svatého Petra. Pak se korunovaný císař vrátil na místo a podobně proběhla korunovace jeho choti Anny. Slavnost naplnila dle slov Beneše Krabice nesmírným jásotem veškerý český doprovod, "jenž viděl svého krále na vysokém trůně a korunovaného císařskou korunou". Od této chvíle začal Karel v císařském titulu užívat jméno s pořadovým číslem čtvrtý. Po korunovaci a pasování velkého počtu rytířů přešel nový císař za jásotu celého Říma na bílém koni most přes Tiberu a odebral se do Lateránu k slavnostní hostině. Ještě před západem slunce se Karel, pamětliv přísahy, kterou dal papeži, zvedl od stolu, odložil purpurový plášť, nasedl na koně a vyjel s mohutným doprovodem starobyrou branou Porta Triburtina z Říma do blízkého kláštera San Lorenzo fuori le Mura. Brzy nato opustila Řím s celým doprovodem i císařovna. Po korunovaci vyzývali humanističtí učenci Petrarca, Cola di Rienzo a další Karla IV., aby obnovil velikost dávné Říše římské a přenesl své sídlo ze zapadlé Prahy do velkolepého Říma. Císař odmítl a místo toho začal z Čech budovat evropskou velmoc.

Give Joy its Due

May 24, 2016
homily on
The Solemnity of the Most Holy Trinity
Deacon Greg Kandra

On this Trinity Sunday, I'm going to do something a little different. This morning, you won't be hearing any complex theology, no explanation of the "hypostatic union," and no stories about St. Patrick and shamrocks. Instead, I'd like to ask you to think for just a moment about something that makes you sublimely happy. Maybe it was a knock-knock joke told by your grandson. Or maybe it was the way your wife smiled when you came home at the end of the day. Or maybe it was staying awake just to watch your newborn baby sleeping in his crib. Think about those moments in your life that have given you joy. Because in those moments, you have touched the Trinity.

One of the great theologians from the 14th century, the Dominican priest Meister Eckhart, defined the Trinity this way:

"When the Father laughs at the Son and the Son laughs back at the Father, that laughter gives pleasure, that pleasure gives joy, that joy gives love, and that love is the Holy Spirit."

That definition says it all – and it reminds us of something too easily forgotten in our faith. And that something is: Joy. In Eckhart's vision, the element that binds the Trinity together – what sparks its existence, really – is something exuberant. It is love brought about by joy. The novelist Leon Bloy understood that. "Joy," he wrote, "is the most infallible sign of the presence of God." Where Joy is...there also is God. And where you find God, you can't help but find the Trinity.

Just listen again to the first reading, quoting the "Wisdom of God." Some scripture scholars believe "wisdom" is the Old Testament understanding of the Holy Spirit. And here is what "Wisdom" says: "When the Lord established the heavens, I was there...then was I beside him as his craftsman...and I was his delight day by day...playing before him all the while...playing on the surface of his earth...and I found delight in the human race." "Playing on the surface of the earth." There you have an infallible sign of the presence of God. A playful presence. A delighted presence. A joyful presence.

But for whatever reason, many of us don't give joy its due. We tend to face the Lord with grim faces and furrowed brows. But is that what He really wants? Scripture reminds us, again and again, how God takes delight in creation. We shouldn't be afraid to express that, or share in it. Because to share in that joy is to share in the Trinity – and feel the nearness and excitement of God's love for us. It is the love of a father for His children...the love of a brother for what he has redeemed...the love of an abiding spirit for what he has sanctified.

Not long ago, the Jesuit author Fr. James Martin gave a talk on some of the more mirthful saints we've had over the centuries. There was St. Lawrence – one of the great deacons of the church – who, while being roasted to death on a grill, told his executioners, "Turn me over, I'm done on this side." There was St. Philip Neri, who hung a sign on his door that said, "The House of Christian Mirth." And there was Padre Pio — a man, I suspect, that no one thinks of as being a comedian. In the 1960s, when the Red Brigade was sparking violence in Rome, people began carrying a picture of Padre Pio for protection. One day Padre Pio was going into Rome and a friend asked him, "Aren't you worried about the Red Brigade?" "No," he replied. "I have a picture of Padre Pio."

These saints understood the importance of a happy heart. They knew that it is part of what makes us human – but also what connects us to the divine. If joy is at the heart of the Trinity, it's also at the heart of *us*, for we are made in the image of God. So, if you want a better understanding of the Trinity this Trinity Sunday, I think you already have it. It is in the thousands of joyful miracles God places before us.

I saw it just yesterday, at the wedding of my nephew. Twenty-one years ago, he was a ring bearer in my own wedding. And yesterday I had the privilege of serving as the deacon at *his* wedding. Joy was there, overflowing. And so was love. And so – inevitably – was God.

The reason that joy and love are so closely entwined is that, when you think about it, it is impossible to love with an attitude of gloom or despair. "A joyful heart," said Mother Teresa, "is the result of a heart burning with love." She could be describing our feelings for one another. Or even, perhaps, God's feelings for us. God the Father, the Son and Holy Spirit burns with love for us. It is the burning love that settled over the disciples last Sunday, Pentecost.

This Sunday, as we celebrate the Trinity, let us pray that it continues to inflame our hearts with zeal, with hope and – most of all – with joy. To experience that is to experience God in his three-ness. So cherish the joys in your life, wherever you find them, however they come. Because it may be as close as we get to heaven on earth.

Konec náboženství

Marek 2: 23-28

Jednou v sobotu procházel obilím a jeho učedníci začali cestou mnout zrní z klasů. Farizeové mu řekli: „Jak to, že dělají v sobotu, co se nesmí!“ Odpověděl jim: „Nikdy jste nečetli, co udělal David, když měl hlad a neměl co jíst, on i ti, kdo byli s ním? Jak za velekněze Abiataru vešel do domu Božího a jedl posvátné chleby, které nesmí jíst nikdo kromě kněží, a dal i těm, kdo ho provázeli?“ A řekl jim: „Sobota je učiněna pro člověka, a ne člověk pro sobotu. Proto je Syn člověka pánem i nad sobotou.“

V závěru tohoto sobotního střetnutí s náboženskými vůdci zaznamenává Marek pozoruhodnou větu, která shrnuje jedno z hlavních témat Nového zákona. “Farizeové se pak hned odešli radit s Herodiány, jak by ho zničili.

Herodiáni byli přívrženci Heroda, nejpodlejšího ze zkažených králů, kteří vládli Izraeli. Herodes reprezentoval římskou okupační moc a její politický systém. V každé zemi, kterou Římané dobyli, ustanovili vládce. A všude, kam Římané vkročili, s sebou přinesli převzatou řeckou kulturu - řeckou filozofii, řecký postoj k sexu a k tělu řecký postoj k pravdě. Dobyté společnosti, jako byl Izrael, vnímaly tyto nemravné, kosmopolitní, pohanské hodnoty jako útok a pokus je znásilnit. V těchto zemích se formovala hnutí kulturní opozice. V Izraeli jím byli farizeové. Kladli naprostý důraz na život podle učení Starého zákona a vztyčili všude kolem sebe vysokou zeď, aby zabránili pohanské nákaze. Už chápete, co se tady dělo? Herodiáni šli s dobou, kdežto farizeové hájili tradiční ctnosti. Věřili, že jejich společnost zaplavuje pluralismus a pohanství, a volali proto po návratu k tradičním morálním hodnotám. Mezi těmito dvěma skupinami panovalo odvěké nepřátelství. A teď se najednou na něčem shodují. Musí se zbavit Ježíše. Tyto dvě skupiny nebyly zvyklé spolupracovat, ale náhle nacházejí společnou řeč. A farizeové, věřící lidé, se přitom ujímají vedení.

Proto říkám, že uvedená věta naznačuje jedno z hlavních témat Nového zákona. Evangelium o Ježíši Kristu je urážkou jak pro věřící, tak pro nevěřící. Nejde dohromady ani s moralizováním ani s relativizováním.

V případě životního přístupu zastoupeného “tradičními hodnotami” jde o morální konformismus, který zastávají farizeové - podle něj člověk musí vést velice, ale velice dobrý život. V případě pokrokového přístupu ztělesněného Herodiány jde o sebeobjevování - sami musíte rozhodnout, co je pro vás správné nebo špatné. A podle Bible jste v obou těchto případech vlastním spasitelem a pánem. Obě cesty zaujímají vůči Ježíši nepřátelský postoj. A nejen to, obě vedou k samospravedlnosti. Moralista prohlašuje: “Dobří lidé jsou přijati a špatní zavrženi - a my jsme samozřejmě ti dobří.” Člověk sám objevující říká: “Ale ne, v obraze jsou pokrokoví lidé s otevřenou myslí. Bigotní sudiči jsou úplně mimo. My jsme pochopitelně ti otevření.” V západní kosmopolitní kultuře se to samospravedlnosti jenom hemží. My pokrokoví obyvatelé měst jsme mnohem lepší než lidé, kteří si myslí, že jsou lepší než druzí. Pohrdáme těmi náboženskými, moralizujícími podivíny, kteří se na druhé dívají svrchu. Vidíte tu ironii, že cesta vlastního objevování vede úplně stejně k nadřazenosti a samospravedlnosti jako náboženství?

Evangelium neříká, že “dobří jsou in a špatní jsou out”, ani že „lidé s otevřenou myslí jsou in a sudiči jsou out”. Evangelium říká, že in jsou pokorní a pyšní jsou mimo. Evangelium říká, že in jsou lidé, kteří vědí, že nejsou lepší, nemají otevřenější mysl ani nejsou morálnější než kdo jiný, a že v největším nebezpečí jsou lidé, kteří si myslí, že jsou na správné straně barikády.

Sám Ježíš to už dříve farizeům řekl, když prohlásil: “Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Nepřišel jsem volat spravedlivé, ale hříšníky” (Marek 2:15 - 17). Když Ježíš říká, že nepřichází kvůli “spravedlivým”, nechce tím říci, že ho snad někteří lidé nepotřebují. Klíčem ke skutečnému smyslu Ježíšových slov je, že se o sobě zmiňuje jako o lékaři. K lékaři se chodí jen tehdy, když má člověk zdravotní problém, se kterým se sám neporadí, když cítí, že to vlastní péčí nepůjde. Co od lékaře chceme? Nejenom radu. Chceme, aby zasáhl. Nechceme, aby nám lékař prostě řekl: “Ano, určitě jste nemocný.” Jde nám o lék nebo léčbu.

Ježíš nazývá “spravedlivými” lidi, kteří jsou v duchovním ohledu ve stejné situaci jako ti, kteří nechtějí jít k lékaři. “Spravedliví” lidé věří, že se dokážou “sami uzdravit”, získat správné postavení před Bohem, protože budou hodní nebo se budou mravně chovat. Necítí potřebu jít k lékaři duše, k někomu, kdo zasáhne a udělá, co sami udělat nemohou. Ježíš učí, že přišel volat hříšníky - ty, kteří vědí, že nejsou schopni se v morálním a duchovním ohledu sami zachránit.

Protože Pán nad sobotou prohlásil: “Je dokonáno,” můžeme odpočinout od náboženství. Navždy.

Blahopřejeme:

Michal Krška zvítězil na mezinárodním klání NAGA (North America Grappling Association). 23. dubna získal dvě zlaté medaile v divisi NoGi - expert light weight a Gi purple belt light weight division. Michale, přeji Ti hodně dalších úspěchů nejen ve sportu, ale i v životě. *Fr. Antonín*

Pan Jiří Soyka, oslaví se svou milovanou ženou Máří, třemi dcerami a dalšími přáteli své 80. narozeniny. Světlo tohoto světa poprvé spatřil 8. června 1936. Milý Jiří, za celou krajanskou rodinu Ti přeji hodně zdraví a Boží požehnání pro Tebe i celou rodinu. Ať Tě neopouští humor, který tolik obohacuje Tvůj život. Přidávám jeden citát od Chestertona, kterého rád cituješ. *Fr. Antonín*

Jiří Soyka s manželkou
Marií

„Všichni lidé jsou obyčejní. Neobyčejní lidé jsou ti, kteří to vědí.“

Události - VE ZKRATCE

- 10. května** křesťanská televize NOE slaví deset let od doby, kdy zahájila vysílání.
- 14. května** pražský arcibiskup Dominik Duka, sloužil ve svatovítské katedrále mši, na připomenutí skutečnosti, že právě tento den, 14. května, se před sedmistý léty v Praze narodil Karel IV..
- 16. května** ve věku 90 let zemřel kardinál Giovanni Coppa, dlouholetý apoštolský nuncius v České republice. V diplomatických službách Svatého stolce působil v Praze od 30. června 1990. Po rozdělení Československa 1. ledna 1993 byl nunciem pro obě samostatné republiky. O rok později 2. března 1994 pak rezignoval na misi v Bratislavě a zůstal nunciem v Praze až do 19. května 2001.
- 21. května** v sobotu, kdy se v brněnské diecézi slaví výroční den posvěcení hlavního chrámu v diecézi - katedrály sv. Petra a Pavla, jmenoval Svatý otec František novým brněnským pomocným biskupem dosavadního faráře u katedrály sv. Petra a Pavla **P. Pavla Konzubla** (*1965).
- 26. května** Tohle prvenství českým zemím už nikdo neodpáře. Před sedmdesáti lety, ve volbách konaných 26. května 1946, si voliči vybrali komunistickou stranu. (Katolický týdeník 2016/21)

Pan Miroslav Kašpar zemřel po dlouhé nemoci v pondělí ráno 23. května ve svém bytě v Astorii. Mirek, jak mu mnoho přátel říkalo, byl dlouholetým členem krajanské rodiny v Astorii. V posledních letech se o něho velmi obětavě starala paní Elen Samek, za což ji patří velký dík. Pan Miroslav Kašpar zemřel ve věku 87 let. Zádušní mše svatá bude v 10.30 dopoledne v neděli 5. června 2016 v kostele Panny Marie Karmelské v Astorii.

Odpočinutí věčné dej mu, Pane, a světlo věčné ať mu svítí.

Blahopřejeme k narozeninám

v měsíci červnu: Marta Pope 6. června, Martin Hnízda 8. června, **George Soyka 8. června**, Helena Otypka 15. června, Petr Svoboda 17. června, Zdeněk M. Nehybka 22. června, Petr Combs 26. června, Oto Bláha 29. června

Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

V minulém období přispěli: Henrietta Hubata, Jan Bartunek, Genevieve Ruzicka, Pat & Ed Babor, Emil Pavelek, William Jakovac

úmysly mší svatých v měsíci červnu 2016

datum	úmysl	dárce
1. června	Za + Josefa Zolmana	Jaroslava Zolmanová
5. června	Za + Miroslava Kašpara - zádušní mše	
8. června	Za + rodiče Josefa a Josefu Klusáčkovy	Bohdan a Jiřina Kowalyk
11. června	Za + sestru Marii Pavlicovu	Božena Smrcka
12. června	Za + rodinu Poláškovou	rodina Tomečková
15. června	Za + Ivanku Kowalyk - Berger a celou rodinu	Bohdan a Jiřina Kowalyk
19. června	Za rodinu Tencerovu a Šályovu	manželé Vraštiakovi
22. června	Za + rodinu Hlinkovu	Helen Hlinka
24. června	Za + Ladislava Filu	Ludmila Filova
26. června	Za živou a zemřelou rodinu Reynolds a Mayerovu	manželé Reynolds
29. června	Za + rodinu Šešelkovu	Helen Hlinka

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info
Slovenská mše sv. každou neděli v 11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu
(1st Ave a 66th St.) <http://www.stjohnnepomucene.org>

Veronika Terézia Racková SSpS

Slovenská misionárka Veronika Terézia Racková SSpS, ktorá pôsobila ako lekárka v Južnom Sudáne, zomrela 20. mája 2016 v nemocnici v Keni. TK KBS to potvrdila provinciálna predstavená Misijnej kongregácie služobníc Ducha Svätého sr. Lucia Slušná.

Sr. Veronika Terézia Racková pracovala ako vedúca zdravotného strediska sv. Bakhity v meste Yei v Južnom Sudáne. V pondelok 16. mája sa jej autom hodinu po polnoci sa stalo terčom streľby ozbrojencov. Vracala sa domov po odvoze pacienta do inej nemocnice. Pri útoku ju postrelili. Podľa lokálnych médií boli ako páchatelia činu zadržaní traja vojaci z armády jednotky tzv. „Joint Operation Unit“, rozmiestnenej v oblasti na zaistenie bezpečnosti civilistov počas noci. Absolvovala sériu operácií v miestnej nemocnici v Južnom Sudáne a v Keni.

Sestru Veronika Terézia Rackovú zomrela vo veku 58 rokov. Narodila sa 8. januára 1958 v Bánove v okrese Nové Zámky. Študovala na gymnáziu v Šuranoch a lekársky titul získala na Karlovej univerzite v Prahe. Po roku lekárskej praxe začala rehoľnú formáciu v Ríme, v ktorej neskôr pokračovala v Nemecku. Rehoľné sľuby zložila v roku 1989. Sestra Veronika pôsobila okrem Slovenska v Taliansku, Holandsku, Nemecku, Rakúsku, Írsku, Anglicku, Indonézii a Ghane a napokon v Južnom Sudáne. Na Slovensku v minulosti vykonávala aj úrad provinciálnej predstavenej. Generálna predstavená Misijnej kongregácie služobníc Ducha Svätého Sr. Maria Theresia Hörnemannová v smútočnom oznámení o sestre Veronike napísala:

„Darovala svoj život i svoju smrť za ľudí v Južnom Sudáne. Spojme sa v modlitbe, aby sa jej krv a smrť stali semiačkom zasiatym pre väčší mier pre ľudí v Južnom Sudáne a na celom svete. Zverujeme ju do lásky Trojjediného Boha, ktorému slúžila až do konca!“